



KAPITOLA 8

Zpěv

Seděla jsem za komínem celou noc, sotva jsem se pohnula. V hlavě jsem měla hrozný zmatek. Už se rozednívalo, když jsem si konečně nějak utřídila myšlenky. Všechno dobře dopadne. Nebyla jsem přece jediná, kdo viděl, jak se to semlelo, když Morro spadl do vody. Všichni, kdo byli ten večer u mola, můžou policii potvrdit, že to byla nehoda. Šéfík není žádný vrah. Takže ho musejí pustit. Vůbec nezáleží na tom, co pokřikují hloupí lidé na ulici.

Teď se musím chvilku prospat. Pak mě určitě napadne nějaký způsob, jak kontaktovat senhora Baptistu.

Vikýřem na střeše jsem vlezla dovnitř na špinavou půdičku. Páchlo to tu holubím trusem. Tady snad budu mít chvíli klid a odpočinu si.

Zase mi začalo kručet v břiše. Šátrala jsem po kapsách, kde jsem ještě měla pár ušetřených kousků chleba. Ucítila jsem, že je tam ještě něco. Vytáhla jsem tenký stříbrný řetízek. V prvním okamžiku jsem ho nepoznávala. Pak jsem se rozpoměla. Byl to přívěšek, který Morro ztratil na molu.

Přívěšek na řetízku byl vlastně medailonek. Opatrně jsem ho otevřela. Uvnitř ležel pramínek vlasů převázaný tenkou červenou stužkou. Na vnitřní straně víčka byl malovaný portrét a pod ním pár řádek.

*Mé srdce patří ti.
Můj život jsi ty.
Milovanému Alfonsovi
Elisa*



Úplně ve mně hrklo. Ta dívka na obrázku musí být Morrova milá. Napsala mu básničku.

A teď je Alfons Morro mrtvý.

Utopil se a už se nikdy nevrátí. Ubohá dívka. A chudák Šéfík. Za to neštěstí nemohl. Ale stejně si to nikdy neodpustí. To jsem věděla. Zakryla jsem si rukama hlavu a lehla jsem si na špinavou tvrdou podlahu.



Prospala jsem celý den. Ze sna jsem slyšela vzdálený zpěv. Byla to smutná a krásná píseň. Myslím, že jsem ve spánku plakala.

Když jsem se probudila, už bylo pozdě večer. Velkou dírou v krovu létali dovnitř a ven vrkající holubi. Od puchu holubích hovínek mě štípalo v nose.

Po chvíli jsem si uvědomila, že ten zpěv ze snu pořád slyším. Byla to tichounká melodie a chvílemi se ztrácela v pouličním hlomozu.

Ale slyšela jsem ji.

Vylezla jsem na střechu. Na nebi se rozsvěcely první hvězdy. Od severu vanul jemný větřík. Zpěv se po něm nesl do dáli. Poslouchala jsem.

A najednou, kdovíproč, mě zahřálo u srdce. Zaplavil mě pocit, že všechno možná není tak ztracené, jak to vypadá.

Bez přemýšlení jsem opatrně slezla po sluncem prohrátých taškách a přeskočila jsem úzkou uličku na další střechu. Vyšplhala jsem nahoru na hřeben a vykoukla jsem na druhou stranu. Teď byl zpěv silnější. A viděla jsem, odkud se line.

U otevřeného okna vikýře seděla mladá žena. Na klíně měla nějakou práci a přitom si zpívala. Přes ramena měla šátek a tmavé vlasy si sepnula do volného drdolu.

Vroucí pocit mě neopouštěl. Usadila jsem se na střeše a zády jsem se opřela o komín. Po chvíli jsem zavřela oči. Teď jsem byla úplně klidná. Zřejmě jsem znovu podřimovala. Ani jsem si nevšimla, že zpoza kopců ve vnitrozemí vyšel měsíc a zalil město chladným světlem. Když jsem otevřela oči, dívka už nezpívala.

Světlo ve vikýři bylo zhasnuté.

Ale mladá žena dál seděla v okně. A dívala se přímo na mě. Tváře jí zbledly a třeštila oči.

Prchala jsem stejnou cestou, kudy jsem přišla, a nezastavila jsem se, dokud jsem nebyla zpátky ve skrýši u holubů. Co mě to pro všechno na světě napadlo? Jak jsem mohla být tak hloupá? Takhle se před tou ženou prozradit. Co když zavolala policii? Nebo pověděla sousedům, že mě viděla? Třeba se už obyvatelé z celé čtvrti sešli a jdou mě hledat.

Teprve pozdě v noci jsem se odvážila půdičku opustit. U Pelikána měli tou dobou už zavřeno. Okna hospody se černala. Senhor Baptista a senhora Maria šli domů. A já neměla tušení, kde bydlí.

Po cestě zpátky do skrýše jsem na dvorku vybírala z popelnice pár scvrklých jablek. Na půdě jsem je snědla a pak jsem spala neklidným spánkem až do následujícího odpoledne.

Počkala jsem do tmy a potom jsem se potřetí vypravila na střechu naproti Pelikánovi.

Znovu jsem sbírala odvalu, abych sešplhala dolů a vešla dovnitř. Jenže dveře hospody se div netrhly. Stačilo by, abych se ukázala ve vchodu, a za chvíli by celá Alfama věděla, že tam jsem. Jak by mě pak senhor Baptista dokázal ubránit?

Po chvíli jsem si všimla široké dřevěné branky nějakých deset metrů ode dveří hospody. Branka byla pootevřená a senhora jsem viděla, že podle všeho vede na dvorek ve vnitrobloku. Co když má hospoda zadní dveře právě na tenhle dvorek?

Řekla jsem si, že to risknu. Jakmile se ulička na okamžik vyliednila, sešplhala jsem na zem. Chvátala jsem těch pár kroků k brance a srdce jsem měla až v krku. Vklouzla jsem dovnitř. Nikdo mě neviděl.

Měla jsem pravdu. Branka vedla na malý temný dvůr. Dům na pravé straně, kde sídlila hospoda, měl dvoje dveře. První byly zamčené. Druhé se navzdory ztuhlým pantům otevřely. Zevnitř se ozýval hospodský halas. Jsem tu správně.

Opatrně jsem našlapovala úzkou a krátkou chodbičkou. Na jejím konci byly zase dvoje dveře. Jedny vedly podle zvuku do lokálu, druhými se šlo do sklepa. Nevěděla jsem, co teď. Možná bych se mohla schovat ve sklepě a počkat, než odejdou hosté domů?

Nestačila jsem se rozmyslet. Dveře lokálu se rozlétly. Senhor Baptista nesl přepravku plnou prázdných sklenic a pohvizdoval si. Zabouchl dveře nohou. Vtom mě spatřil a nadskočil, až se sklenice málem rozletěly na střepy.

„Sally Jones,“ vydechl a zalapal po dechu. „Pane na nebi, tys mě vyděsila!“

Odložil si přepravku a několikrát se nadechl, aby se vzpamatoval. Pak vyhrkl:

„Co tu děláš? Chci říct... neměl se tě někdo ujmout?“

Nerozuměla jsem, co tím myslí.

„Šéfíka přece zatkli pro vraždu!“ pokračoval senhor Baptista. „Bylas u toho, když se to stalo?“

Cítila jsem, jak mi zdřevěněly nohy a tělem mi projel mráz. Šéfíka zatkli. Pro vraždu.

„Je to pravda... co píšou v novinách?“ zeptal se mě senhor Baptista. „Že prý toho Morra zabil a hodil ho do vody?“

Zírala jsem na něj a zavrtěla jsem hlavou.

„Ne, však já si to myslel...“ vydechl senhor Baptista. „Sice

Koskelu až tak dobře neznám, ale vražda... kdepak, takový on není.“

Do tváře se mu vloudil ustaraný výraz. Zašilhal ke dveřím za sebou.

„Dneska večer máme plno práce,“ řekl. „Nevím, kam dřív skočit...“

Ztichl a zdálo se, že přemýšlí. Pak si nervózně odkašlal a pokračoval:

„Nevím, proč jsi přišla... ale neměli bychom radši zavolat policii, aby se o tebe postarali? Sama se budeš těžko protloukat...“

Znovu jsem zavrtěla hlavou.

„Lidi tě hledali,“ prozradil mi senhor Baptista. „Spousta si jich myslí... no, že jsi nebezpečná. Jestli tě najdou, ublíží ti. Hodně škaredě. A tady zůstat nemůžeš. To bych se do průšvihů dostal i já. A taky Maria. Mohl bych špatně dopadnout. Rozumíš mi?“

Stála jsem jako solný sloup. Na prsou mě tížilo. Senhor Baptista byl moje jediná naděje, jediný člověk, který mi mohl pomoci.

„Není to lehké,“ vzdychal senhor Baptista nešťastně. „Ale nemám na vybranou. Opravdu mě to moc mrzí...“

Najednou se rozzářil.

„Co kdybychom zavolali do zoologické zahrady?“

Trhla jsem sebou a couvala kvapně ke dveřím.

„Počkej přece,“ řekl senhor Baptista a vykročil ke mně. „Zoo v Lisabonu je takový lesopark pro zvířata! Tam by se o tebe určitě postarali! Byla bys tam v bezpečí...“

Dala jsem se na útěk. Za sebou jsem slyšela, jak mě senhor Baptista volá jménem.

Ulička byla vylidněná. Vyšvihla jsem se na okapovou rouru

a šplhala jsem, jak nejrychleji jsem dokázala. Teprve když jsem vylezla až na střechu, ohlédla jsem se dolů. Senhor Baptista stál před brankou a rozhlížel se v uličce na obě strany. Po chvíli odevzdaně pokrčil rameny a zašel zpátky.

Dlouho jsem zůstala sedět. Věděla jsem, že bych měla radši pospíchat pryč, kdyby senhor Baptista zavolal policii. Ale neměla jsem sílu.

Nakonec jsem se pomalu vydala po střeších zpátky. Pozvolné svítání zbarvilo oblohu do ocelové šedé. Když vyšlo slunce, už jsem spala na půdičce mezi holuby.



Vzbudil mě hlad, ale nechtělo se mi vstávat. Neměla jsem po-
nětí, kolik je hodin. Zůstala jsem ležet a v polospánku jsem se
propadala z jednoho ošklivého snu do druhého.

Vtom jsem to znovu zaslechla.

Zpěv.

S námahou jsem se zvedla na lokty. Holubi kolem mě ne-
klidně mávali křídly. Zvířený prach mě polechtal v nose, až
jsem kýchla. Teď jsem byla vzhůru.

Vysoukala jsem se na střechu, venku se setmělo. Vítr se na
noc utišil a zpěv byl jasně slyšet. Pustila jsem se stejnou ces-
tou jako předešlého večera. Vypadalo to, jako by na mě mladá
žena v okně skoro čekala. Sledovala mě, jak jsem se usadila
zády ke komínu.

Seděla jsem tak hodinu, možná dvě. Přála jsem si, aby její
zpěv nikdy neskončil. Teprve když padla černočerná tma, žena
utichla a odešla od okna. Za několik minut se vrátila. Opatrně
něco zavěsila na háček pod parapetem a pak okno zavřela.

Zůstala jsem sedět. Po chvíli se ke mně donesla líbezná vůně

čerstvě upečeného chleba. Hned mi bylo jasné, odkud se line. Za půl hodiny v okně zhaslo světlo. Počkala jsem ještě další půl hodiny, pak jsem se vyškrabala na nohy, skočila jsem na protější střechu a vylezla jsem nahoru k vikýři. Mohla to být past, ale bylo mi to jedno.

Na háčku visel plátěný pytlík. Nehlučně jsem ho vyhákla a odklidila jsem se zpátky na svoji střechu. Tam jsem se usadila a pytlík jsem otevřela. Byl v něm celý pecen chleba, kousek sýra, láhev mléka a čtyři velká jablka.

Pustila jsem se do jídla. Pak jsem se dokázala s vypětím sil ještě dostat zpátky na půdičku. Usnula jsem jako špalek.



Během následujícího dne jsem se držela ve skrýši. Teprve když kostelní zvony odbily klekání, vypravila jsem se po střechách ke komínu naproti vikýři. Okno bylo zavřené a pokoj za ním tonul ve tmě.

Chvíli poté, co zapadlo slunce, se v pokoji rozsvítilo. Několikrát jsem uvnitř ženu zahlédla. Pak šla okno otevřít. Hned se podívala směrem ke mně. Ani jsem se nehnula. Dívaly jsme se na sebe. Ona se pak usadila se svou ruční prací a začala zpívat.

Krátce před půlnocí pověsila pod okno nový pytlík s jídlem a zavřela.



Třetího večera se do Lisabonu od Atlantiku přihnal nečas. Lilo jako z konve a tašky na střechách neklidně klapaly, jak do nich bušily přívaly deště. Čekala jsem, až se zase otevře okno, a byla jsem promočená na kost.

Konečně žena vykoukla. Pátrala očima skrz provazy deště, až mě spatřila, a zavolala hlasitě, aby překřičela vítr:

„Jestli ti mám dnes večer zpívat, budeš muset dovnitř. Jinak obě nastydneme.“